ARBETARMAKT

OBEROENDE RÅDSSOCIALISTISK TIDNING

NR 1 1973 ÅRG. 2 PRIS 1:—

CEYLON - INTERVJU MED REVOLUTIONÄR

ELECTROLUX, MITAB - ÖPPEN KAMP

HAMNARBETARNA MOT FACKBYRÅKRATIN

PRISSTOPPET
-STÖD FÖR KAPITALET, LED I VALOFFENSIV

Sedan den 21 december -72 råder det åter prisstopp i Sverige. Gemensamt med det förra prisstoppet är att det åter börjar bli tid att reda ut vad den "tysta majoriteten" tycker, (d v s jaga soffliggarna på benen och allmänt idka lite deomkrati) d v s det är val i år, och det har föregåtts av stora prisstegringar. Matvarorna har från årsskiftet 70-71 tills nu stigit med 20% och konsumentprisindex med 12%.

Med tanke på det urusla tre-åraavtal som LO skrev under har denna inflation, som är bland den högsta i europa, lett till reallönesänkningar för stora delar av arbetarklassen.

Samtidigt ligger arbetslösheten i officiella siffror (där man hänsynsfullt nog räknar bort de som får AMS-utbildning och de som förtidspensioneras) stadigt över 100 000.

Lönsamheten har varit dålig, med avskedanden och bristande investeringsvilja (bruttoinvesteringarna sjönk med 2% under -71) som följd inom industrin, med undantag av exportindustrin. Den kommande avtalsrörelsen kommer därför att ske i skuggan av dels stora prisökningar, dels bristande lönsamhet i de flesta industrisektorer förutom exportindustrin.

Att socialdemokratin kommer att värna om exportindustrins jätteprofiter genom sin s k solidariska lönepolitik vet vi av erfarenhet. Redan nu har ledande LO-byråkrater uttalat sig för moderation och "samhällsansvar" eller i klartext ytterligare ett lönenedpressningsavtal. Klart är att vi står inför bistra tider där arbetarklassen har att välja - dra in på livremmen eller kämpa. I detta läge då socialdemokratin dels på lång sikt måste säkerställa kapitalisternas profiter, dels säkerställa sin egen position vid köttgrytorna, dvs vinna valet, var ett prisstopp bara att vänta. Även om det är mycket otroligt att arbetarklassen skall låta sig luras av detta begränsade prisstopp och dämpa sina krav om reallöneökningar.

Prisstoppet som bara omfattar 8% av de utgifter som ingår i en normal hushållsbudget (det förra prisstoppet 1970 omfattade 75%) är starkt urholkat sedan regeringen tillåtit att s k lockpriser får återställas till "normal" prisnivå, samt att företag som drabbas av ökade kostnader för import av råvaror och halvfabrikat får kompensera sig för detta. Att de internationella bolagen, t ex Felix, Findus och Blå Band kan fiffla med detta är uppenbart. Ett dotterbolag i Sverige kan köpa råvaror och halvfabrikat från ett annat dotterbolag i utlandet till höjt pris. På detta sätt får företaget i Sverige papper på att dess kostnader har ökat och följaktligen kan det helt lagligt höja priset.

Förutom att prisstoppet är starkt begränsat, och lätt att överträda kommer priserna att stiga snabbare än vanligt när det slopas, precis som när det förra prisstoppet slopades. Ett prisstopp kan aldrig hejda inflationen, bara skjuta upp den en tid.

Vad är då orsakerna till denna inflation, som florerar i nästan samtliga kapitalistiska länder. De viktigaste orsakerna är monopolen, den ökande kreditgivningen och den kapitalistiska statens underbalansering av budgeten. För att börja med monopolen; ett företag som behärskar sin marknad kan kompensera sig för varje löneökning genom att höja priset, ja företaget kan t o m höja priset för att ta igen minskad försäljning. Den ökade kreditgivningen och underbalanseringen av budgeten (i år ca 6 miljarder) verkar stimulerande på efterfrågan och på detta sätt kan överproduktionstendenserna hållas någorlunda under kontroll - till priset av en avsevärd inflation. Inflationen i sig är alltså inte något ont för kapitalisterna - bara den inte är högre än i andra länder.

Socialdemokratin vimsar som vanligt fram och tillbaks i sina försök att tillfredsställa monopolkapitalets behov och samtidigt försöka behålla arbetarklassens förtroende. I ett försök att dölja att det nuvarande avtalet är ett lönenedpressningsavtal, talar socialdemokratin sig varm om alla reformer, t ex sänkt skatt och höjda barnbidrag, som skall kompensera inflationen (som 1972 var över 6%). Går man bakom fraserna upptäcker man emellertid att t.ex skattesänkningen som mest ger 900 kr/år och då i löneklasser som ligger avsevärt över industriarbetarlöner.

Även om man förväntar sig, en relativt måttlig inflation under 1973 kommer de flesta arbetare att drabbas av reallönesänkningar.

Följden av detta måste bli: en oförsonlig kamp mot kapitalets lönenedpressningsoffensiv - byggd på arbetarklassens självständiga organisering i strejk- och arbetarkommittéer. I det kortsiktiga perspektivet för att tillkämpa sig en hygglig levnadsstandard och i det långsiktiga perspektivet för att lägga grunden till ett samhälle där produktionen sker för att täcka majoritetens behov, inte att ge profit åt ett fåtal.

VIETNAM: VAPENVILA NU, MEN SEDAN...

De flesta stridsaktiviteterna har nu upphört i Vietnam. Detta betyder inte på något sätt, att någon slags "fred" är nära.

Det första, som måste ske på vägen mot en sådan, är att USA totalt lämnar Vietnam, och även Laos, Kambodja och Thailand. Så länge USA-trupper finns i länder kring Vietnam, kommer det inte att kunna upprättas någon varaktig fred. Det har inte enbart varit frågan om ett Vietnam-krig, utan ett Indokina-krig.

Den andra förutsättningen för fred är, att den fascistiska Saigon-juntan avlägsnas. Hur detta kommer att ske beror bl.a. på hur pass mycket USA kommer att stödja Thieu. Det troliga är, att USA kommer att försöka bibehålla sitt inflytande så länge som möjligt med hjälp av just Thieu. Eftersom Thieu-regimen inte kommer att ha någon som helst chans i justa val, kommer man att, som tidigare, försöka "fixa" valresultatet på ett eller annat sätt.

Detta kommer att leda till, att FNL och PRR ånyo tvingas ta upp den väpnade kampen, som, om inte USA på nytt rycker in direkt i striderna, kommer att leda till Thieu-regimens snara och länge efterlängtade fall. Först då kan en verklig vapenvila för någon längre tid uppnås.

Tyvärr kommer inte ens detta att innebära fred. Som socialist vet man nämligen, att så länge kapitalet råder, kommer inte heller någon varaktig fred att råda. FNL och PRR är folkfrontsorganisationer, dvs. i PRR ingår representanter för partier, som företräder samhällsklasser med motsatta intressen. Det kommer förr eller senare att bli kamp mellan dessa klasser - proletariatet, som kämpar *mot* kapitalismen och borgarna, som kämpar för kapitalismens bevarande.

När och hur denna kamp tar sin början, beror bland annat på hur starka de borgerliga grupperingarna är, och hur Revolutionära Folkpartiet (det sydvietnamesiska kommunistpartiet) kommer att agera. Vi har sett alltför många exempel i historien på hur kommunistpartier fallit undan för borgerligheten.

Byråkraterna i Moskva och Peking försöker säkerligen att leda in kampen så att den inte skall störa deras mellanhavanden med diverse reaktionära regimer. Å andra sidan har de vietanmesiska ledarna visat på en självständig hållning gentemot Sovjet och Kina. Det vietnamesiska folkets långa erfarenhet av kampen mot imperialism kommer att motverka att det blir ett alltför lätt byte för borgerliga och byråkratiska manövrar.

Vår uppgift idag, som socialister, är, att på allt sätt stödja det vietnamesiska folkets kamp i dess olika etapper på väg till den slutliga segern.

Därför kräver vi av USA:s regering:

USA UT UR INDOKINA - NU

Av den svenska regeringen:

ERKÄNN PRR - NU

LÖGNER OM ARBETARSOLIDARITET

De som läst de senaste numren av ARBETARMAKT har inte kunnat undgå att få väsentlig information om organisationen ARBETARSOLIDARITET, vad den står för och dess mål. I förra numret refererade vi bl a Harry Isakssons tal i Stockholm den 26/11-72, där han bl a sa:

"Man säger att vi håller på att bilda en *alternativ fackförening*, men så förhåller det sig inte. Utan när kampen kommer ut på det utomparlamentariska området, det är då vi kommer in. Vi sätter inte igång saker, utan när dom är igång så hjälper vi till."

Detta påpekande har ARBETARSOLIDARITET fått upprepa gång på gång, just för att detta är LO-byråkraternas mest omtyckta skamgrepp när de ska slå mot ARBETARSOLIDARITET. AS har till och med tvingats ge ut en vitbok om "Pressens lögnkampanj mot AS och Stridsfonden". Till denna samling av tidningar som hetsar mot arbetarklassens självständiga kamp sällar sig "Gnistan" (SKP:s tidning).

Under den mycket passande rubriken "vi i facket" (Byråkrater - förenen eder!) så påstår man sig informera om AS. Man säger bl a: "De (AS) vill starta en facklig organisation utanför LO och fackföreningarna." "Den (AS) ökar risken för att progressiva arbetare skall uteslutas ur facket och isoleras på sina arbetsplatser." Vilka skall utesluta dessa progressiva arbetare. "Gnistans" vänner som har myglat upp sig i fackbyråkratin? Nej, kanske inte det, men vad är orsaken till att de skulle uteslutas? Jo, kampen mot LO-byråkratin och försöken att genomdriva dagskraven på det enda sätt som återstår när det inte går genom facket, genom utomfacklig kamp i t.e x vilda strejker.

Det är bra att byråkratins förtrupp i SKP tagit avstånd från AS och klart stöder sossarnas fackbyråkrater att få in arbetarklassen i den fackliga legalismens bojor. Desto tidigare vet de medvetna arbetarna vilka som är deras fiender till upprättandet av det ARBETAR-styrda socialistiska samhället.

Stöd Stridsfonden (65 360)
och Arbetarsolidaritet (28 76 82 - 9)

PRESSTOPP!

I pressläggningsögonblicket meddelar vår Helsingborgsredaktion, att c:a 50 hamnarbetare beslutat sig för att lämna LO-byråkratin och gå till det ett år gamla Hamnarbetarförbundet. Det vi på sista sidan i detta numret skrivit om LO:s och socialdemokratins kris har bekräftats blott några timmar senare.

ARBETARMAKT

ARBETARMAKT - nr 1/73

Ansvarig utgivare: Björn Haknert

I red för detta nummer: Mats Nilson, Kiki Eistrat, Ulf Broberg, Helena Bertilsson och John Tidblom.

Redaktionens adress: ARBETARMAKT, Box 179, 551 02 JÖNKÖPING.

Prenumeration för 12 nummer:

prenumeration	20:-
stödprenumeration	30:-
garantiprenumeration	50:-

Tidningens postgiro: 61 55 64 - 2 ("JFP/ARBETARMAKT").

För ej beställda manuskript och illustrationer ansvaras ej.

Vid beställning av äldre nummer eller annat material insättes prissumman på postgiro 61 55 64 - 2. Använd bifogat inbetalningskort och ange noga vad betalningen avser.

Redaktionen svarar inte nödvändigtvis för signerat material.

Detta nummer presslagt 11 februari 1973.

Manuskript och illustrationer till nästa nummer torde vara redaktionen tillhanda senast den 15:e februari.

Tryck: Förenade Tryckerier AB, Göteborg 1973.

OMBUD OCH FÖRSÄLJARE:

Stockholm:
Nisse Carlén, Box 49 035, 100 28 STOCKHOLM 49, tel: 08/ 31 53 97.

Göteborg:
Ingemar Sjö, Carl Grimbergsgatan 33 II tr ö.g., 413 13 GÖTEBORG, tel: 031/ 13 47 46.

Bertil Karlsson, Volrat Thamsgatan 24-412, 412 78 GÖTEBORG, tel: 031/ 16 36 57.

Oxelösund:
Tommy Spanier, Frejgatan 8, 613 00 OXELÖSUND, tel: 0155/ 364 02.

Kristianstad:
Jolle Rommel, Östra Boulevarden 30 ö.g., 219 00 KRISTIANSTAD, tel: 044/ 11 61 08.

Jönköping:
John Tidblom, Havsörnsgatan 105, 552 70 JÖNKÖPING, tel: 036/ 18 59 78.

Helsingborg:
Ulf Johansson, Tågagatan 52 A, 252 39 HELSINGBORG

Härnösand:
Catarina Julin, Hellzéngatan 27, 871 00 HÄRNÖSAND.

Umeå:
Tor Jonzon, Pedagoggränd 1A-206, 902 40 UMEA.

Sundsvall:
Staffan Sävén, Granitvägen 35, 852 40 SUNDSVALL.

Eftertryck godkänns endast med angivande av källan.

Vid intresse av att deltaga i försäljnings- och agitationsarbetet - kontakta lämpligen någon av ovanstående adresser.

VAD HÄNDER PÅ MITAB

Unisont tågar MITAB-arbetarna ut ur arbetslokalerna och proklamerar "vild" strejk. Bilden ovan är hämtad från ett sådant tillfälle (hösten 72). Allt pekar nu på att den ena strejken kommer avlösa den andra på MITAB. Kampen enar arbetarna alltmer.

På MITAB, företaget i Tranås som vi har berättat om i de två föregående numrena av tidningen, fortsätter kampen.

Splittringsförsök

I början på februari avslöjade en av de anställda, Hasse Ivahnsson, att företagsledningen har svartlistat 17 arbetare och avskedar dessa undan för undan.

Dessutom berättar han, och många av de andra anställda, hur arbetsköparna konsekvent försöker splittra arbetarna, genom att ge olika arbetare olika lön. Detta genom att tilldela vissa sådana arbeten som de kan tjäna en hyfsad lön på, medan andra får gå med rena svältlönen - ibland 6-7 kr/tim.

För att bemöta alla "anklagelser", sammankallade företagsledaren Gunnar Malmkvist sina anställda till ett informations- och diskussionsmöte onsdagen den 7 februari.

På detta möte så representerades "pressen" av den reaktionära Tranåsposten, övriga tidningar "göre sig ej besvär". Vad JFP/AM erfarit var stämningen på mötet mycket hätsk. Arbetsköparna förde fram en grekisk arbetare - som skulle representera arbetarna - för att han skulle tala om för den "församlade" pressen hur "bra" arbetarna på MITAB har det. Själv tillhör han det fåtal som ibland kan komma upp i en timlön på ca 18-19 kr/tim.

Hans uttalande bemöttes nästa dag, av några andra grekiska arbetare, som berättade att det bara är vissa arbetare som *ibland* kan uppnå en sådan lön; främst de som flyttade med företaget från Värnamo till Tranås.

Sabotage

Tidigare under veckan hade en man, som avskedats från MITAB, brutit sig in på företaget och saboterat en del maskiner och teleledningar, för att som han själv sa: "jag var djupt missnöjd och bitter mot MITAB". Vi tycker inte att detta är det rätta sättet att bekämpa kapitalet, men den avskedade arbetarens reaktion är naturlig.

Vad gör då facket

Facket kan naturligtvis inte, som man brukar göra, ställa sig på arbetsköparnas sida. Man talar istället om "1800-talsmetoder" och "det är företagsledningen som det är fel på". Vi kan visst hålla med om att det är 1800-talsmetoder, men att situationen är som den är, har mera grundläggande orsaker än "fel på företaget". Kapitalismen som sådan, gör att sådana människor som Gunnar Malmkvist får möjlighet att skaffa sig topposter i samhället och där föra fram sina mer eller mindre fascistiska idéer och metoder. Gunnar Malmkvist är enbart en produkt, om än en synnerligen vidrig sådan, av det samhälle som vi lever i.

Vad kommer att hända

Viktigast för arbetarna på MITAB nu, är att de lyckas ena sig inbördes för att kunna föra en gemensam kamp mot företaget och få igenom sina krav på högre lön och att "1800-talsmetoderna" stoppas och att svartlistningen av oppositionella arbetare stoppas.

Enda vägen till seger är att MITAB-arbetarna förstår, att dom har gemensamma intressen mot arbetsköparna, och också handlar därefter.

PRENUMERERA!

12 nr – 20:- – pg. 61 55 64-2

ELECTROLUX-ARBETARE I STREJK
ARBETSKÖPARE KALLAR IN POLIS

Måndag 22/1: Två arbetare på Electrolux i Motala får besked om att de inte är välkomna till arbetet nästa dag - de fick alltså sparken.

Tisdag 23/1: De kom ändå till jobbet och delade ut flygblad till sina arbetskamrater och berättade att de hade fått sparken och *varför* (de spred nämligen en arbetsplatstidning, i vilken bl a arbetsmiljön kritiserades, och detta gillade inte arbetsköparna).

Flygbladet resulterade i att ca 250 av de ca 1900 gick i strejk i solidaritet med sina avskedade kamrater. Senare valdes också en strejkkommitté, som bestod av fem man.

De strejkande gav på eftermiddagen ett kompromissbud till företagsledningen - alla återgår till arbetet om de avskedade får arbeta under förhandlingarna. De strejkande skulle senare ta ställning till förhandlingarnas resultat.

Företagsledningen var "smart" och vägrade förhandla med de strejkande arbetarna, utan vände sig istället till facket - vilket sin vana trogen förhandlade utan arbetarnas stöd. Dessa förhandlingar kunde bara ge ett resultat - företagsledningen nekade de bägge avskedade att arbeta under förhandlingarna..Genom att svaret kom så sent på eftermiddagen så kunde inte strejken spridas till nästa skift.

Till nästa dag hade arbetarna blivit osäkra, fackets agerande och rädslan för ytterligare avskedanden, så de återgick till arbetet.

Electroluxledningen var rädd, mycket rädd för att strejken skulle bli total. De var så rädda att de tre gånger kontaktade polisen i Motala och bad dem "hålla sig i beredskap". Polisen var naturligtvis förstående och menade: "det är klart att polisen skall vara med när det gäller ordning och säkerhet". *Vems* "säkerhet" det är frågan om är inte så svårt att lista ut.

Strejken i Motala gällde i första hand att tvinga företaget till att återanställa de bägge avskedade arbetarna, men naturligtvis fanns, och finns det, ett utbrett missnöje med arbetstakten och arbetsmiljön.

De strejkande lyckades inte få tillbaks sina bägge avskedade arbetskamrater, till stor del beroende på fackets agerande som springpojke åt företaget.

På LO-byråkratins och arbetsköparnas allt öppnare samarbete och offensiv mot arbetarklassen finns det bara ett svar - *solidariteten emellan arbetare.*

Skicka pengar och stöduttalande, begär information

ELUX-arbetaren, Box 2026, 591 02 Motala

GLC hotar: 10% ökad vinst - annars nedläggning!

GLC (Great Lakes Carbon AB Sweden) bildades 1967 och ägs till lika delar av Graningeverken AB och Great Lakes Carbon Corporation USA. GLC hade vid mitten av 1972 c:a 230 anställda. GLC:s huvudsakliga produktion utgörs av elektroder och anoder av grafit.

På grund av grafitframställningen är GLC en mycket smutsig och överhuvudtaget miljöovänlig industri. I en intervju som en politisk ungdomsklubb företog med en representant från företagsledningen vintern/våren 1971, uppgav denne att luften i Härnösand kommer att försämras med 50% tack vare GLC:s sotstoftnedfall från skorstensutsläppen. Luften i Härnösand har blivit påtagligt försämrad. Arbetsmiljön i fabriken beskrevs på följande sätt av Arbetsmedicinska institutet: "Damm i mängder, som med bred marginal överstiger rekommenderade gränsvärden, periodvis höga halter koloxid, värme-kyla-problem i kombination med drag, samt i viss mån direkt fysiskt riskabla arbetsmoment" (1)

Med anledning av den senaste tidens händelseutveckling på GLC, främst utmärkande av ökade produktivitetskrav från arbetsköparen, lämnar nedan Rådssocialistisk Arbetsgrupp, Härnösand (RAH) en rapport om situationen på företaget.

GLC, Murbergsviken f d badvik

På ett avdelningsmöte den 8/1 togs följande viktiga frågor upp: 1. eventuellt uppgående i en storavdelning, 2. "information" från företagsledningen, 3. kommande avtalsrörelse (denna hoppas vi kunna ta upp i ett senare nummer).

Den av Fabriksarbetarförbundet uppskickade representanten försökte övertyga arbetarna om fördelen med en storavdelning. Arbetarna sa enhälligt nej till en sådan. Avdelningens uppgående i en storavdelning skulle medföra att fackföreningens byråkratisering och därmed möjligheterna att rikta sig emot arbetarkampen skulle öka. RAH har varit i kontakt med flera av arbetarna på GLC och med folk som jobbat där förut. En del av dem har varit kritiska mot facket p g a att det gått arbetsköparnas intresse. De som får poster inom facket får bättre och bekvämare jobb och de blir på detta sätt välvilligt inställda till företaget. Facket försvarar bolagets intressen. Detta förhållande ställer nödvändigheten av arbetarklassens självständiga organisering vid sidan av fackföreningarna och varje byråkratiskt förstörd organisation.

Företagsledningen meddelade att lönekostnaderna för 1973 inte fick överstiga 1972 års lönekostnader. Minskningen av lönekostnaderna skulle ske genom permittering av tjänstemän och naturlig avgång. Någon naturlig avgång av större omfattning för GLC:s del kan det inte bli tal om. Därför kommer arbetsköparna att med olika medel försöka minska arbetsstyrkan.

Vidare krävde företagsledningen att vinsten skulle öka med minst 10% eller att produktionskostnaderna skulle minska med 10%. De begärde en produktionsökning på 20-50%. Detta innebär att hetsen och då också riskerna kommer att öka.

Om dessa krav inte tillgodoses hotar ledningen med nedläggning av fabriken till 1974. Arbetsköparnas offensiv måste ses mot bakgrund av en tillfällig uppgång för stålindustrin, vilken är GLC:s viktigaste marknad. GLC:s VD Uggelberg förklarade den 10/1 att inneliggande order är större än någonsin *(2)*. Redan i höstas försökte avdelningschefen, med hjälp av ekonomiska termer och diagram, "förklara" varför företaget måste öka produktionen med 10% för att inte gå med förlust. Enligt avdelningschefen skulle grafit-avdelningen vara flaskhalsen i produktionen. Likaså fick råbränningsavdelningen reda på att det var *dom* som var flaskhalsen i produktionen. Om "vi" inte lyckas öka produktionen med 10% så måste fabriken läggas ner, ansåg avdelningschefen. Arbetsköparnas offensiv har alltså blivit hårdare. Företagsledningens utspel är helt i linje med profitjaktens parasitära karaktär hos kapitalismen.

Arbetsköparnas godtycke får inte accepteras. Sedan vintern 69-70 har den svenska arbetarklassen ställts inför allt fler tillfällen av direkt kamp mot arbetsköparväldet. Denna självständiga kamp som främst tagit sina uttryck i "vilda" strejker har berikat den svenska arbetarklassens lärdomar och erfarenheter; t ex att ingen värdefullare kamp kan föras inom facket p g a att detta organ nu är riktat mot klassens kamp.

(1) Nya Norrland (s) 21/4-71
(2) Västernorrlands Allehanda (m) 10/1-73

”REVOLUTIONER KOMMER

Bala Tampoe

INLEDNING (red.):

Följande artikel är ett utdrag ur en fem timmar lång originalintervju, gjord av en kamrat knuten till rådssocialisterna i Stockholm.

Det faktum att vi medtagit denna intervju betyder inte att vi stöder fjärde internationalens politik, men vi anser, att den information som kommer fram är viktig. Den kamp som förts och förs på Ceylon, av bl.a. fjärde nationalens medlemmar är en del av kampen mot imperialismen och kapitalismen i alla dess skepnader.

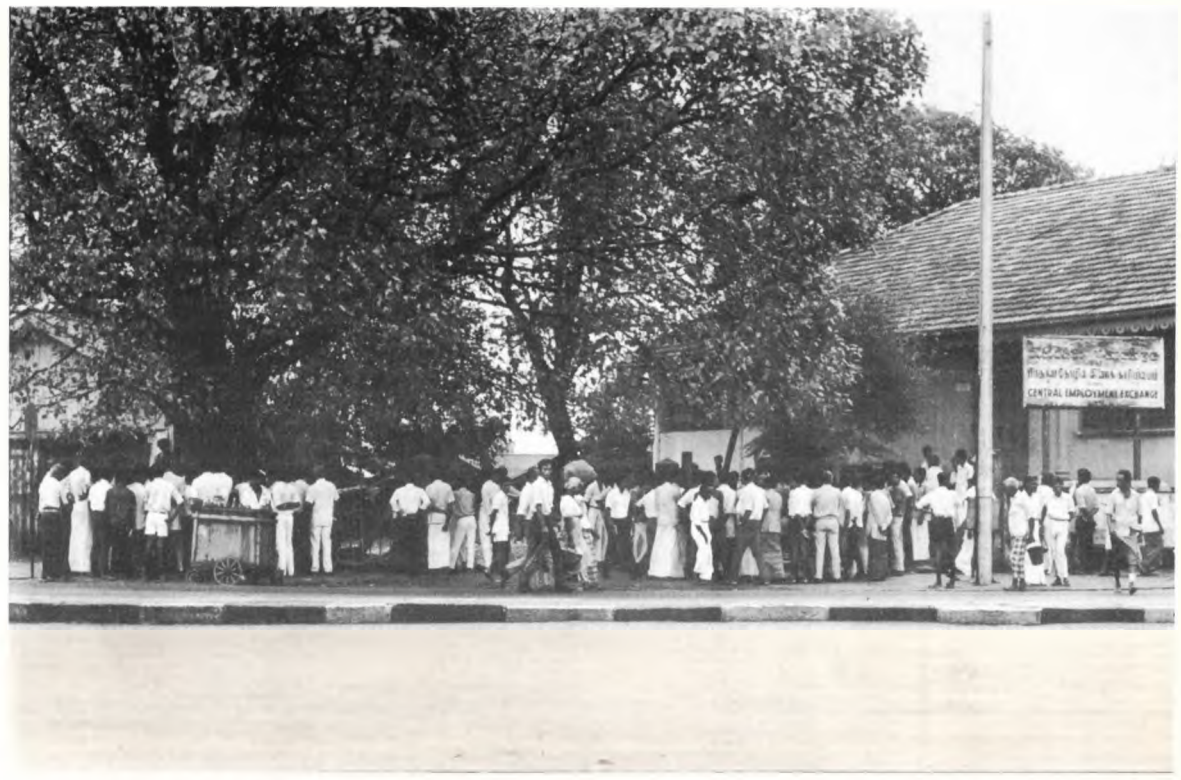

Arbetslöshetsköerna i Colombo, Ceylons huvudstad, bara växer.

Intervju med Bala Tampoe

Undantagstillstånd

Den 16 mars 1971 infördes undantagstillstånd på Sri Lanka, det nya officiella namnet på Ceylon. Den direkta anledningen var enligt regeringen en bombexplosion vid en demonstration mot amerikanska ambassaden dagen innan. I själva verket var det en anledning att få ta itu med en rörelse, JVP (Folkets Befrielsefront), som hade börjat få allt större inflytande, särskilt på landsbygden.

Valet 1970 vanns av en koalition som består av ett nationalist-buddhistiskt parti, SLFP, och två "vänster"-partier, LSSP som kallar sig trotskistiskt, och ett Moskva-orienterat kommunistparti. LSSP uteslöts f ö ur Fjärde Internationalen 1964.

JVP slås ner

Koalitionen lovade i sin valpropaganda att ta itu med den ökande arbetslösheten, nationalisera utländska plantager och banker, genomföra en landreform och mycket annat. Efter valsegern skedde inga avgörande förändringar och missnöjet växte. Det var nu JVP spred sig och den fick också mest stöd i de regioner där SLFP haft sitt starkaste valunderlag. Det oroade regeringen och omedelbart efter undantagstillståndets deklarerande började jakten på JVP-anhängare och sympatisörer, med massarresteringar och polisterror. Den 5 april slog JVP till mot en rad polisstationer runt om i landet. De möttes av en massiv militärapparat som regeringen lyckats mobilisera tack vare militärt stöd från bl a USA, Sovjet, Indien, Pakistan, Storbritanien och Australien.

Chou En-lai skickade ett telegram till premiärminister Bandaranaike, där hon gratulerades för sin beslutsamhet mot de s k "guevaristerna" och Kina utlovade ett räntefritt lån på 1,5 miljoner rupies.

"Upproret" slogs ner brutalt och ca 18 000 personer sattes i särskilda s k rehabiliteringsläger. Polisen arresterade helt utan urskillning och många som inte hade haft något som helst samröre med JVP hölls fängslade i månader utan rättegång. Tortyr var vanligt och ett okänt antal "misstänkta" avrättades.

Idag hålls fortfarande omkring 5000 personer fängslade, däribland JVP:s ledare Wijeweera.

Efter självständigheten

Sri Lanka var en engelsk koloni t o m 1947. Frigörelsen gick relativt smidigt, men även efter självständigheten har Storbritanien dominerat landets ekonomi. Ett parlamentariskt system efter engelsk modell har efterträtt den koloniala administrationen.

Två befolkningsgrupper dominerar Sri Lanka. Singaleserna är den största gruppen och den gynnas starkt av landets författning. Tamilerna har dels invandrat från sydindien för flera tusen år sedan, dels importerats av engelsmännen som arbetskraft för plantagerna.

Sri Lankas levnadsstandard har varit hög i förhållande till många s k u-länder. Utbildning och sjukvård är så gott som gratis och de förutvarande regeringarna har satsat på ett slags "välfärdspolitik" med bl a gratis risransoner åt befolkningen och subventionerade priser på vissa varor. "Välfärden" har till stor del betalts lån från bl a Världsbanken och Internationella Valutafonden, lån som man idag har svårt att ens betala räntan på. Västvärlden har nu, för att bevilja ytterligare lån, ställt krav på "ekonomisk åtstramning". Det innebär bl a att risransonerna skurits ner. Det råder brist på en mängd viktiga matvaror och priserna stiger i höjden på så gott som allting. Samtidigt har regeringen fryst lönerna.

Ekonomisk kris

Sri Lankas ekonomi baseras på export av ett fåtal råvaror, främst, te, gummi och kokos, samt produktion av ris för egen konsumtion. En stor del av jorden består av plantager. Många ägs av engelska bolag, men även de ceylonesiska plantagerna styrs av utländska intressen, främst engelska. Teet köps till större delen upp av Liptons och Brooke Bond.

Den resterande marken räcker inte till för att föda befolkningen. 40% av exportinkomsten går till import av ris och andra matvaror.

Med sjunkande råvarupriser på världsmarknaden har Sri Lankas ekonomi stadigt försämrats. Man har i viss mån ökat handeln med öst-staterna och Kina. Kina köper Sri Lankas gummi till ett pris betydligt över världsmarknadspriset, mot att Sri Lanka importerar kinesiskt ris.

Polisstat

Sri Lanka är idag i det närmaste en polisstat även om inte mycket märks utåt i världen. Undantagstillstånd råder fortfarande och militär och polis byggs successivt ut. Samtidigt försöker regeringen nu anta en presslag som skulle mörklägga de regeringsbeslut och handlingar som man inte vill offentliggöra.

Vad som hände här våren 1971 var inget egentligt uppror. Det var snarare ett desperat försök att slå tillbaka mot den repression som främst polisen hade utövat mot JVP, särskilt efter undantagstillståndet i mars 1971. Redan i augusti 1970 när JVP höll sitt första offentliga möte, förklarade regeringen att det var fråga om en liten grupp med stöd från utländska reaktionära krafter.

Den 16 mars en vändpunkt

Undantagstillståndet kom den 16 mars, dagen efter, den iscensatta attacken mot amerikanska ambassaden. Regeringen tillsatte en särskild division inom armen som skulle "ha hand om" JVP. Den införde också en rad undantagslagar, bl a en som ger polisen rätt att arrestera och hålla folk fängslade i 15 dagar utan särskilt tillstånd. Enligt en annan lag kunde man bränna eller begrava kroppar utan dödsattest. Detta var alltså före JVP:s attack. Den 16 mars var en vändpunkt i Ceylons historia. Från det datumet och till dess Ceylons kapitalistiska systemet kollapsar, kommer vi inte att få se ens skenet av demokrati. Den härskande regimen måste vända sig mot sin egen ungdom, därför att den visste, och ungdomen visste, att den aldrig skulle kunna tillgodose ens de mest elementära behoven.

Bomber mot JVP

I april hade vi för första gången sedan andra världskriget bombattacker över Ceylon. De kom från helikoptrar som USA hade skickat.

Man bombade vissa jordbruksdistrikt med stora folksamlingar. Man hade också pansarvagnar och artilleri. England skickade vapen från Singapore där de höll på att lägga ned en av sina baser. Sovjet skickade Migplan men jag tror inte de användes den här gången. Indien hade jagare i Colombos hamn och indiska trupper bevakade flygplatsen.

När JVP slog till mot polisstationerna var det urusla vapen, jaktgevär och hemmagjorda bomber. Enligt den officiella statistiken dödades 35 polismän. Ändå hade JVP ett visst stöd hos befolkningen och det fanns någon form av koordination. Det faktum att de överhuvudtaget slog tillbaka var nog för att regeringen skulle bli vettskrämd. Den officiella siffran lyder på 18 000 arresterade. Hur många civila som dödades är omöjligt att veta, det kan vara vad som helst mellan två och femton tusen.

Ur militär synvinkel var det barn som kämpade, ett barnauppror. Men ur politisk synvinkel var det en fantastisk demonstration av landets ungdom. Jag ser det som höjdpunkten bland ungdomsrevolterna världen över, det överträffar t o m Frankrike 1968.

JVPs teori

JVP började som en liten grupp kring Rohan Wijeweera. Han hade vid sina studier i Sovjet kommit i kontakt med andra studenter från tredje världen. I konflikten mellan Kina och Sovjet tog han Kinas parti, och vägrades förnyat visum till Sovjet. Han gick med i det Ceylonesiska Kommunistpartiet (Peking) och bildade en oppositionsgrupp inom partiet. Gruppen uteslöts 1967. Det var nu Wijeweera började utveckla sina egna teser om Ceylon. Han blev JVP:s främste teoretiker.

Wijeweera ansåg att då Marx talade om proleteriatet menade han de egendomslösa och inte bara arbetarklassen. Därför vände sig JVP till de jordlösa och arbetslösa, främst i jordbruksdistrikten, men även till studenter. Han såg arbetarklassens roll som viktig, men menade att den inte var den ledande klassen, även om arbetarklassen enligt västerländska mått hör till de förtryckta tillhör den i kolonialländerna en relativt privilegierad grupp, eftersom den i alla fall har arbete.

Enligt Wijeweera måste ett revolutionärt uppror börja samtidigt i städerna och på landsbygden för att lyckas.

JVP skulle stå för ledarskapet, ett politiskt, teoretiskt och militärt utrustat avant-garde.

Men rörelsen var rätt begränsad även om den var stark inom vissa skikt. Den hade t ex inget aktivt arbete bland arbetarklassen.

Jordbruk dominerar

Av Ceylons 12,5 miljoner innevånare är 4 miljoner löntagare, inklusive säsongs- och tillfällighetsarbetare. Det är en hög siffra i ett sådant här land. Det beror främst på plantagearbetarna, som utgör ca 1 miljon. Majoriteten av plantagearbetarna är tamiler. De är den lägst betalda gruppen på Ceylon. År 1948 förlorade de, genom en speciell lag, sitt ceylonesiska medborgarskap, och de flesta är nu statslösa. De har inga medborgerliga rättigheter och får inte rösta i valen. Det har bl a lett till att de inte varit särskilt politiskt aktiva.

Huvudsysselsättningarna är fortfarande jordbruk och handel och distribution. Men ekonomin på landsbygden är mycket stagnerad och utvecklingen går långsamt. Folk är inte villiga att arbeta hårt. Det är resultatet av 400 års kolonialt styre, som har efterlämnat en känsla av att "det är ändå andra som styr landet och dess utveckling så varför ska vi slita ihjäl oss?"

Preminiärministern kommer tillbaka från besök i Kina och säger "hemligheten med Kinas utveckling är att alla arbetar". Men här på Ceylon har vi 700 000 arbetslösa. De vill arbeta och det kapitalistiska systemet kan inte förse dem med arbete. T o m de som har arbete är i hög grad undersysselsatta. Fabrikerna har inte ens regelbunden produktion, det råder brist på råvaror. Administrationen är mycket ineffektiv, kommunikationerna urusla.

Det finns ingenting som sporrar till initiativ. Man kan inte utbilda folk till att ta intiativ, det måste råda sådana förhållanden att initiativen uppkommer. Sådana förhållandet kan det här systemet inte erbjuda, eftersom det är korrupt och dessutom vidmakthåller sig självt genom våld.

CMUs organisation

Vi inom LSSP(r) är en liten grupp, bara några dussin. Vårt huvudsakliga inflytande är genom CMU. Och CMU är inte bara en fackförening, det är en massorganisation. Vi täcker ett flertal olika industrier, både i den statliga och privata sektorn, vi har medlemmar inom pressen, utrikeshandeln och på olika sociala institutioner.

CMU har en generalförsamling på 1000 personer som möts en gång i månaden. Dit väljs medlemmar från alla olika avdelningar på proportionell basis. Närvaron brukar vara ca 300 personer.

Vi har ca 30 000 medlemmar och om vi bestämmer oss för att slåss behöver vi inga handbomber eller jaktgevär. Vi är organiserade arbetare. Regeringen vågar inte slå till mot oss, därför att den vet att vi inte kommer att stå handfallna. Det kommer att bli strejker i hamnen, vi kan tömma en rad kontor på nolltid.

Bankanställda strejkade

De bankanställda har just avslutat en strejk. De trodde att de genom en effektiv strejk skulle kunna få regeringen att ge avkall på lönestoppet, trots att strejker är förbjudna enligt undantagslagarna. Men regeringen vägrade att ge med sig och de fick ge upp efter 3,5 mån. Nu återanställs de, 6500 bankanställda, på regeringens villkor. Var och en måste underteckna ett papper, där de avsäger sig de rättigheter de tidigare vunnit. De tillhörde inte CMU men de hade en mycket stark fackförening. Nu inser de att de står inför en desperat,

INTE PÅ BESTÄLLNING ...”

obarmhärtig övermakt.

Vägra betala lånen

Det kommer att ta många år för oss att bryta oss ur det här systemet. Revolutioner kommer inte på beställning. Kampen blir svår, eftersom den ekonomiska och sociala situationen förvärras alltmer, imperialisternas utsugning ökar, främst genom alla lån.

I år är vi skyldiga 1 miljard rupies i återbetalningar på lån. Det är ca 40% av inkomsten från vår export. Om Sverige ger oss några miljoner är det en droppe i havet. Det är möjligen välment men det hjälper oss inte. Om ni istället kunde använda pengarna till att utbilda människor i ert land om hur utsugningen av tredje världen fungerar, och till att utbilda människor härifrån, vore det bättre.

Men det tror jag inte att Sveriges regering är så villig att göra eftersom ni också tillhör det världskapitalistiska systemet. Den svenska kapitalismen sitter själv på mottagarsidan i utsugningen.

Det kan ni inte förändra med mindre än en socialistisk revolution i Sverige. Men det betyder inte att ni måste ha en revolution först, för att kunna hjälpa människor här. Båda delarna hänger ihop. När jag arbetar här bidrar jag till det revolutionära tänkandet i Sverige.

Vi är i mer desperat behov av en revolution. Vi kan inte utvecklas ekonomiskt om vi inte t ex vägrar att betala tillbaka lån. Vi har utnyttjats i århundraden, vi utnyttjas än, vi måste helt enkelt vägra att betala.

De kommer naturligtvis att hämnas på oss ekonomiskt. Då betyder det mycket för oss ju fler kontakter vi har utomlands.

Tamilarbetare på en teplantage.

Brev från Chou En—lai

Till Bandaranaike

Jag är tacksam mot Ers Excellens och den ceylonesiska regeringen för dess förtroende för den kinesiska regeringen, och för era vänskapliga känslor för det kinesiska folket. Vänskapen mellan Kina och Ceylon ligger i de båda folkens djupaste intresse och kan motstå prövningar. Den kinesiska regeringen och det kinesiska folket värderar högt vänskapen mellan våra länder. Det kommer aldrig att vara möjligt för någon med förstuckna motiv att utså splittring och sabotera våra vänskapliga relationer.

I enlighet med ordförande Mao Tse-tungs läror, så har det kinesiska folket hela tiden kämpat mot ultra-"vänstern" och högeropportunismen under sin långa revolutionära kamp. Det är glädjande att den kaotiska situation som skapats av en handfull personer - s k "guevarister" - till vilket utländska spioner smugit sig, tack vare Ers Excellens' och den ceylonesiska regeringens ansträngningar, bragts under kontroll. Vi tror att dessa upprorsförsök, anstiftade av inhemska och utländska reaktionärer i avsikt att underminera det ceylonesiska folkets intressen, är dömda att misslyckas till följd av Ers Excellens' ledarskap och det ceylonesiska folkets stöd och medverkan.

Vi instämmer helt i Ers Excellens korrekta ställningstagande: att försvara statens suveränitet och att vara på er vakt mot utländsk inblandning. Den kinesiska regeringen och det kinesiska folket beundrar denna inställning och stödjer kraftfullt Ceylon i dess kamp för dessa mål. Som Ers Excellens' väl känner till har den kinesiska regeringen konsekvent efterlevt de fem principerna om fredlig samexistens; den har aldrig blandat sig i andra länders inre angelägenheter och motsätter sig också bestämt att något land blandar sig i andra länders angelägenheter; i synnerhet att utländska reaktionärer utnyttjar möjligheterna att genomföra en väpnad intervention. Jag skulle än en gång vilja upprepa denna den kinesiska regeringens orubbliga hållning.

I den kinesiska och ceylonesiska vänskapens intresse, och i beaktande av den ceylonesiska regeringens behov, samtycker den kinesiska regeringen till att - i enlighet med den ceylonesiska regeringens begäran - bevilja ett långfristigt räntefritt lån på 150 miljoner rupier i konvertibel utländsk valuta. Vi skulle gärna vilja höra Ers Excellens' synpunkter i denna fråga. Vi är beredda att leverera en del av lånet i maj och undertecknа ett dokument om det. Vad gäller materiellt bistånd i övrigt, ber vi Er underrätta oss om det behövs.

BOJKOTTA SALLADEN!

Det finns idag drygt tre miljoner lantarbetare i USA. De lever under liknande förhållanden som en svensk arbetare gjorde i början av 1900-talet.

1/4 av lantarbetarna är barn: 800 000 är under 16 år - hälften av dessa mellan 10-13 år
inkomst på ca 6 000 kr/år
ingen strejk- eller organisationsrätt
ingen pension, sjukförsäkring eller andra sociala förmåner
fyra av fem lantarbetare lider av förgiftning på grund av hänsynslös besprutning

Under ledning av Cesar Chavez byggde lantarbetarna i början av 1960-talet upp en organisation kallad UFW (United Farm Workers). UFW:s mål är att ge lantarbetarna fackliga rättigheter. Man kräver:

att UFW erkänns som förhandlare för lantarbetarna
avtalsenlig lön, reglerad arbetstid, semester och andra sociala förmåner
förbud mot vissa besprutningsmedel, bl.a. DDT, samt insyn i besprutningen

Druvkonflikten

1965 startade UFW en strejk bland druvarbetarna i Kalifornien, för att driva igenom sina krav. Efter fem års strejk och tre och ett halvt års bojkott gav odlarna upp och erkände UFW.

Sedan i maj 1972 har UFW och amerikanska LO bojkottat alla odlare av isbergssallad, för att även inom denna sektor driva igenom kraven på bättre levnadsförhållanden. Bojkotten i USA har varit effektiv, därför försöker nu odlarna dumpa salladen i Sverige, som nu är Europas största importör.

Den största importören av bojkottad amerikansk isbergssallad i Sverige är American Foods AB. De har den senaste tiden i många tidningar spritt fullt med lögner om amerikanska lantarbetare i en stor annons, betitlad "Fakta om amerikansk isbergssallad". Fakta är det verkligen inte frågan om, knappt ett ord är sant. Annonsen är anmäld för Konsumentombudsmannen (KO) av United Farm Workers svenske representant.

American Foods är ett importbolag, som till hälften ägs av Salénrederierna och till hälften av Johnsonkoncernen. Under förra året importerade företaget isbergssallad för mer än fem miljoner kronor. 75% av den amerikanska isbergssalladen går via American Foods. Man arbetar med import av grönsaker från främst tre länder: USA, Mexico och Etiopien. Genom Salénrederierna har importbolaget nära samarbete med bl.a. den multinationella jättekoncernen United Fruit.

I American Foods annons görs gällande, att bojkotten kan hänföras till en strid mellan två fackförbund, lantarbetarnas UFW och transportarbetarnas Teamsters. Företaget säger också i annonsen, att bara tio procent av de organiserade lantarbetarna tillhör UFW, medan resten, 90% skulle vara anslutna till Teamsters.

Detta är lögn! American Foods humbug-direktör Robert Zwartkruis blandar medvetet ihop två saker. Teamsters gjorde 1970 plötsligt anspråk på att också representera lantarbetarna. Det dröjde inte länge, förrän de flesta salladsodlarna skrivit under avtal med Teamsters. Men Teamsters har inget stöd hos *lantarbetarna*. De är istället till 95% anslutna till UFW.

American Foods säger sig ha fått siffrorna från Western Lettuce Growers. "De är de enda, som man kan få opartiska uppgifter ifrån", säger Zwartkruis. Western Lettuce Growers är de sista man ska lita på. Det är ju den samanslutning av odlare, som lantarbetarförbundet för sin kamp emot. De är enbart intresserade av att sprida lögner om lantarbetarna.

För att ta loven av salladsbojkotten tycks man tro på American Foods att det räcker att spy ur sig en hoper lögner, men så lätt är det inte. Zwartkruis tar till vad som helst, t.ex. påstår han att salladsarbetarna idag har det mycket bra, att de har mycket höga löner även jämfört med svenska förhållanden. Han påstår, att genomsnittsinkomsten skulle ligga på 24-29 000 kr.

Detta är rena fantasin! Rent statistiskt är siffrorna riktiga, men en sådan lön har tjänats in av kanske upp till 10 personer i en familj. Det är vanligt att hela inkomsten bokförs på familjefadern, även om hela familjen varit med och arbetat. Barnarbete är mycket vanligt. Ungefär 800 000 av lantarbetarna är under 16 år och hälften av dem mellan 10 och 13 år.

KÖP INTE BOJKOTTAD SALLAD!

STÖD LANTARBETARNAS KAMP!

Barnarbete är vanligt bland lantarbetarna.

AMILCAR CABRAL MÖRDAD MEN KAMPEN FORTSÄTTER

Ledaren för PAIGC Amilcar Cabral har mördats. Tidningen uttrycker härmed sin postuma hyllning till en av nutidens mest framträdande revolutionärer.

Sedan 1963 har den väpnade kampen mot de portugisiska kolonialisterna förts av folket i "portugisiska" Guinea under PAIGCs demokratiska ledning. PAIGC bildades emellertid redan 1956 av oppositionella arbetare och intellektuella, främst från Bissau, den största staden. Sedan följde en rad av år med konsolidering och agitatoriskt arbete på landsbygden. Det stod redan tidigt klart för PAIGCs ledare och främste teoretiker Cabral att det var på landsbygden, bland de olika stammarna som kampen måste förankras. Någon inhemsk arbetarklass att tala om existerar nämligen inte.

Under flera år levde PAIGCs kadrer ett underjordiskt liv på landsbygden, där de dels spred PAIGCs åsikter om att Guineas folk kan och borde slänga ut portugiserna och dels undersökte de faktiska förhållandena på landsbygden. När den väpnade kampen startade 1963 var den väl förberedd. Och framgångarna lät inte vänta på sig. Sedan slutet av 60-talet behärskar PAIGC 75-80% av landet. Portugiserna håller bara de viktigaste städerna, samt vissa områden som bebos av stammar med en feodal struktur, där portugiserna ofta har fått hövdingarnas (de stora boskapägarna) stöd. I övrigt har PAIGCs kamp och

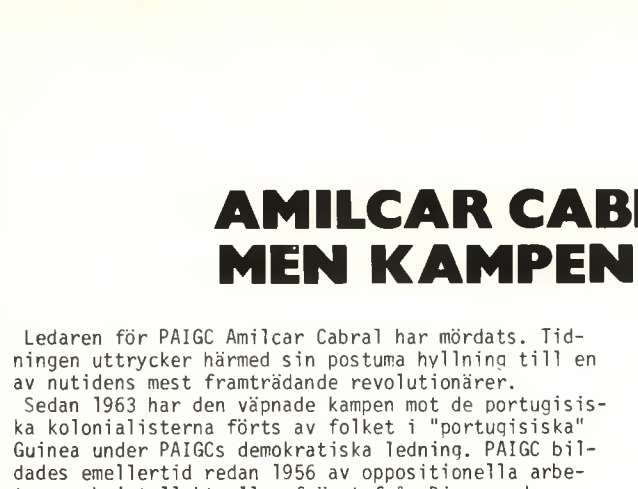

Amilcar Cabral bland unga PAIGC-soldater vid ett träningsläger i Boéregionen i december 1972. Nu är det dessa unga soldater som tar över där Cabral slutade.

organisations arbete underlättats av att de flesta stammarna har en mycket demokratisk struktur och en tradition av samarbete i produktionen. Hos många stammar är det viktigaste produktionsmedlet, jorden, allas egendom. Under dessa förhållanden har det inte varit en oövervinnlig svårighet för PAIGC att initiera skapandet av byråd som väljs av byarnas alla innevånare. Dessa byråd har fått ansvaret för administrationen av byarnas egna angelägenheter t.ex. se till att produktionen ökar, att skatten levereras till PAIGC och att byns försvar, milisen, är funktionsduglig.

PAIGC har alltså byggt upp en decentraliserad och till stor del demokratisk struktur på landsbygden. Trots att PAIGC troligtvis kunnat inleda en avgörande offensiv mot portugisernas NATO-beväpnade armé för flera år sedan har det inte gjort detta, eftersom det ansåg att PAIGCs administrativa förmåga och folkets skolning, grad av medvetenhet och deltagande måste ökas innan befrielsen.

I de befriade områdena har PAIGC upprättat affärer, sk. folkbutiker där byarnas produkter bytes mot varor som måste importeras, skolor och sjukhus. På produktionssidan uppmuntrar och stöder PAIGC (Cabral var utbildad agronom) nya och bättre produktionsmetoder inom jordbruk och hantverk. Jordbruksproduktionen har också ökat så mycket att relativt stora kvantiteter av främst ris har kunnat exporterats.

PAIGC har alltid fört en självständig politik, något som bl.a. ådragit dem Folkrepubliken Kinas vrede med påföljd att ingen eller mycket lite hjälp kommer därifrån.

Med anledning av PAIGCs demokratiska uppbyggnad och dess förlitan på folkets medvetenhet och aktivitet är vi övertygade om att Cabrals död, trots hans enorma betydelse, inte skall fördröja Guineas befrielse från kolonialism och imperialism.

STÖD PAIGC PG. 36 48 92-0

"Bästa sättet att visa oss solidaritet är att ni börjar slåss mot imperialismen i Europa. I ert eget land."

Amilcar Cabral

HYRESKAMPEN HÅRDNAR I SOLLENTUNA

Hyreskampen i Sollentuna (bakgrund och fakta se AM 6-7-72) har skärpts allt mer. Redan vid den första förhandlingsomgången mellan hyresgästföreningen och stiftelsen Sollentunahem den 30.1 visade det sig, att det inte fanns några som helst förutsättningar för en överenskommelse. Förhandlingarna strandade. Detta på grund av att stiftelsen reser oblyga krav på en chockhöjning av hyrorna och tack vare att Sollentunas hyresgästförening så helhjärtat står på medlemmarnas sida och därför säger nej till höjningar över huvud taget.

I det ökända "service"-huset vill stiftelsen höja hyran med i genomsnitt ca 11% och i de övriga områdena 8%. Detta är bland annat ett resultat av en felplanering som kommunen och stiftelsen har gjort och som fått till följd. att stiftelsen har en mängd outhyrda lokaler och garage. Kostnaderna för dessa vill man nu få hyresgästerna att betala. Det gäller hyresförluster på 660 000 kr enbart i "service"-huset och 717 000 i det övriga området tillsammans. Ändå går en del av garagekostnaderna redan nu på hyran. I "service"-huset gäller det 350 000 kr, i övriga områden 300 000 kr. Det gör sammanlagt över 2 milj. kr.

Men framförallt är de höga omkostnaderna, vad det gäller "service"-huset, ett resultat av det skumma avtal som kommunen slutit med Skånska Cement. Enligt detta avtal kan Skånska Cement tillämpa löpande räkning. De kan också ta betalt för kostnader, "vilka inte lätt kan kontrolleras eller verifieras" (s.k. lufträkningar). Detta avtal garanterar en hög profit åt det kapitalistiska Skånska Cementgjuteriet och håller på att göra allt fler hyresgäster till socialfall. Trots de höga hyrorna är lägenheterna helt undermåliga. Flera har så stora sprickor i ytterväggen att man kan se rakt ut i naturen. En lägenhet har så snett köksgolv, att om man lägger en boll vid den ena väggen, så rullar den till motsatt vägg, och i en lägenhet är hissmaskineriet på väg ned genom taket.

Pappren på bordet

Hyresgästerna i Sollentuna har inte bara sagt nej till varje form av hyreshöjning, utan har också krävt att få se entrepenadavtalet mellan stiftelsen och Skånska Cement, innan man överhuvudtaget sätter sig vid förhandlingsbordet igen. Stiftelsen vägrar helt fräckt att offentliggöra detta avtal, så att hyresgästerna inte ska kunna få reda på varför "service"-huset blev så dyrt. Att det är något skumt med avtalet står helt klart. När hyresgästföreningens ordförande vid ett möte krävde att få ta del av det, blev en av stiftelsens representanter så nervös, att han blev alldeles blodröd i ansiktet.

Omröstning om avtalet

På ett möte i "service"-huset den 29.1 beslutade hyresgästerna dessutom, att de representanter som förhandlar åt dem, inte skulle gå med på några som helst förhandlingskompromisser, utan att ett stormöte först sagt ja till dem. Dessutom skulle de inte få skriva under några avtal med stiftelsen, förrän, dessa gått ut på omröstning bland alla hyresgäster.

Namninsamlingen

Hyresgästföreningen arbetar också med en namninsamling mot de höga hyrorna och mot Östra centrum. Hittills har man fått inte mindre än 3000 namn på listorna, som cirkulerat i samtliga stiftelsens hyreshus. I servicehuset med 1200 lägenheter har nästan 1000 hyresgäster skrivit under. Bara 5 personer vägrade att skriva på. Några av dem vågade inte p g a att de bodde i tjänstebostad. En höll just på att flytta, och någon sade att de sociala myndigheterna ändå betalade hyran.

Östra centrum som man också samlar namn mot är ett kommersiellt köpcentrum, som är planerat att byggas alldeles intill nuvarande Sollentuna centrum. Där skall ligga varuhus och butiker, men inga bostäder. Byggs Östra centrum kommer kundunderlaget till det också att tas från övriga delar av kommunen och därmed kommer närservicen inom kommunen kraftigt försämras. Risken för ännu fler outhyrda lokaler är stor. Detta skulle drabba hyresgästerna i form av ytterligare hyreshöjningar. Därför har ett nej till Östra centrum ett klart samband med ett nej till höjda hyror.

Trots att en så gott som helt enig opinion inom kommunen säger nej till Östra centrum (och till ytterligare hyreshöjningar) så är de s k förtroendemännen i kommunfullmäktige eniga om att Östra centrum skall byggas.

Uppretade hyresgäster stormade kommunalhuset

Måndagen den 5 februari anordnade hyresgästföreningen en demonstration under parollerna "Nej till höjda hyror" och "Nej till Östra centrum", utanför kommunalhuset där kommunalfullmäktige just höll sitt ordinarie månadssammanträde.

Protester framfördes och en resolution togs. Det aktuella läget i namninsamlingen redovisades. Bitterheten bland hyresgästerna var mycket stor och efter mötet strömmade man in i mötessalen och på den redan överfyllda åhörarläktaren (där satt redan deltagare från två andra demonstrationer, som hållits utanför kommunalhuset tidigare. Dels en mot skövlingen av friluftsområdet Tegelhagen, en ny Fållan-historia, dels en mot indragningen av verksamheten vid fritidsgårdarna i kommunen).

Man bildade spontana talkörer som ropade "stoppa urbaniseringen, asfaltera golfbanan" (med syftning på kommunalrådet Urban - "iseraren" Gibson). Golfbanan är ett tillhåll för de rika i Sollentuna och Urban Gibsons ögonsten. Den invigdes häromåret av prins Bertil. Talkörerna fortsatte med att ropa "mygel, mygel" och demonstranterna viftade med plakat. Några vakter försökte förgäves rensa läktarna, kasta ut de ropande och stänga dörren. Men förgäves! En talkör stämde med kraft upp parollerna "öppna dörren" och "stoppa mygel". Vakterna sopades undan och de förbittrade hyresgästerna trängde ånyo in på läktaren. Sedan fullmäktiges ordförande upprepade gånger vädjat om "lag och ordning", blev han tvungen att avbryta mötet, för att tillkalla polis.

Under det fyrtio minuter långa avbrottet ägde hetsiga diskussioner rum mellan hyresgäster och fullmäktigeledamöter i varje hörn av kommunalhuset. Urban Gibson och några andra kommunfullmäktigeledamöter tog sig först ut på balkongen utanför sessionssalen för att slippa konfronteras med hyresgästerna, men möttes där av en grupp ungdomar, som stående utanför kommunalhuset i talkörer skanderade: "Stoppa Urban Gibson - Sollentunas Nixon". Likheten mellan Gibson och sagde Nixon är slående, ty båda har de satt den politiska lögnen i system och båda är de "religiösa"

En socialdemokratisk ledamot blev utpekad som moderat och trots att han försäkrade, att han arbetat inom arbetarrörelsen sedan han var ung, var det ingen som trodde honom. Så småningom lyckades hyresgästerna tvinga Urban Gibson att lova att ställa upp på ett diskussionsmöte den 13.2. Gibson har nämligen under den senaste tiden kategoriskt vägrat att ställa upp på några möten och svara på frågor om hyrorna. Under polisbevakning kunde fullmäktige sedan genomföra sammanträdet.

Krisens utvidgning

En starkt bidragande faktor till att kampen hittills varit lyckosam är, att hyresgästerna i Sollentuna lyckats få en ledning i sin hyresgästförening, som står på medlemmarnas sida och inte, som i vanliga fall, på hyresutsugarnas. Man har helt enkelt lyckats med att få hyresgästföreningen att fungera som en kamporganisation. Men detta är bara början.

När kampen i Sverige hårdnat ytterligare kommer arbetare och hyresgäster inte bara förkasta och ta kamp mot hyreshöjningar och matpriser, utan förkasta och ta kamp mot hela det kapitalistiska systemet.

Hyreskampen i Sollentuna är bara *ett* exempel på den ökade utsugningen som arbetarklassen drabbas av under kapitalets kris. Men kampen är också ett exempel på hur det kapitalistiska systemet helt naturbundet har sin egen samhälleliga undergång inbyggd i sig själv.

I detta fall får kommunen allt större hyresförluster på sina hyreshus, mest beroende på bankernas höga räntor och på ett avtal som bara gynnar byggherren, storkapitalisten Skånska Cement. Hyrorna höjs. Allt fler arbetare tvingas söka socialhjälp. Då höjs skatterna. Arbetshetsen ökar och rationaliseringarna ökar. Allt fler arbetare slås ut från sina jobb. Arbetslösheten stiger. Socialavgifterna ökar, vilket i sin tur för med sig höjda skatter. Allt fler vräks för att de inte kan betala hyran o s v osv

Medan arbetarklassen pressas allt hårdare ekonomiskt och psykiskt, slår den borgerliga staten vakt om kapitalisternas vinster. Men detta går bara till en viss gräns! Så småningom kommer arbetarklassen att vakna och gå till kamp för att skaffa sig ett bättre, människovärdigt, liv.

Ja, hyreskampen i Sollentuna är bara en början på en början. En början på en kamp som, när arbetarklassen får insikt om sin egen situation, kommer att ställa revolutionen och socialismen på dagordningen!

tidningen ARBETARMAKT:s Stockholmsredaktion

bokrecensioner

40 år för lite på LM

I förordet till sin nya bok "ETT ÅR PÅ LM" (Författarförlaget, c:a 16:50) berättar GÖRAN PALM om varför han har skrivit boken. Han berättar att han inte började på LM för att skriva en bok, "utan för att ha något att göra" och tanken på en bok växte fram "först efter ett halvårs knegande på LM".

Diskussionen, om en gästspelande författare verkligen kan sätta sig in i en industriarbetares situation, tas upp redan i bokens förord. Göran Palm menar att detta är visserligen mycket svårt, men att det samtidigt är en styrka att komma "utifrån" - man är inte bunden till vissa normer och ett visst tänkesätt, utan kan se på det mesta med en kritisk blick; arbetare, företagsledning, facket, osv.

Göran Palm är dock inte så ärlig att han tar upp tanken "blir det för hårt, får jag kicken - så kan jag ju alltid börja läsa igen". En tanke som säkert många "studentarbetare" har inom sig när de börjar jobba som industriarbetare. Att denna tankegång inte tas upp i boken tycker jag är en allvarlig brist - annars är boken i sig läsvärd. Varje person som anser sig vara socialist, som har "blivit" socialist främst genom teoretiska kunskaper och diskussioner och till mycket liten del av egna erfarenheter och upplevelser känner säkert igen sig i denna situation - åtminstone om han/hon någon gång har "gästspelat" på en industri.

Den absolut bästa delen i boken anser jag vara den som tar upp arbetaren i arbetarklassen, dvs individen i massan. Här kommer Göran Palm verkligen med några samvetsfrågor för den svenska "vänstern":

"Hur mycket av splittring och passiviserande split tål man utan att mista sin tro på solidaritetens makt. Hur mycket av grodperspektiv och osorterad verklighet tål man utan att mista sin helhetssyn?"

Det är inte utan att man vill rekommendera boken till de många revolutionärer som själva saknar erfarenhet från "verkstadsgolvet". Då kanske den typ av artiklar och flygblad, som framställer arbetarklassen som en samling benhårda, principfasta, rakryggade stenansikten, försvinner.

För arbetarna tror jag däremot inte att boken har så mycket att ge - de känner redan till det vardagliga livet på LM, Volvo, SKF, osv.

Även om Göran Palm säkert vill nå ut till oss arbetare med sin bok så har han nog misslyckats - vi vet själva hur jävligt vi har det. Det behöver ingen berätta för oss.

John

TERRORISTERNAS LAG

Lördagen den 3 februari hölls en demonstration i Stockholm *mot* den planerade "terroristlagen" och *för* enighet svenska - utländska arbetare. Demonstrationen var anordnad av Solidaritetskommitten för politiska flyktingar och Invandrarnas arbetsfront och samlade 1800 deltagare och många organisationer. Demonstrationen genomfördes föredömligt, den var en massiv, militant manifestation.

Vi publicerar här det flygblad som delades ut före och under demonstrationen.

"VILKA ÄR DE VERKLIGA TERRORISTERNA

Terroristmaffian med Nixon i spetsen och med så celebra medlemmar som shahen av Iran, Franco, Davan, militärjuntorna i Turkiet och Grekland e t c har fått en ny presumtiv medlem: den svenska regeringen. En kommission med statsrådet Carl Lidbom i spetsen har utarbetat ett förslag som enligt kommissionens rapport syftar till att stoppa den "internationella terrorismen". I själva verket är det just med världens stora terrorister som Sverige genom denna lag ingår öppen allians. De "terrorister" och "presumtiva terrorister" som lagförslaget riktar sig mot är just dem som kämpar mot förtryckarnas våld. Kommissionens rapport nämner länder som Turkiet, Grekland, Uruguay, Guatemala och Mexico som tillhåll för "terrorister", men det är inte som man kan tro våldshärskarnas terrorvälde som åsyftas, utan de människor som kämpar för sina rättigheter mot fascismen och förtrycket.

LIDBOM: ANTIFASCIST = TERRORIST

I Sverige finns idag ett stort antal invandrare som står i stark opposition till de fascistiska regimerna i sina hemländer. Enligt lagförslaget, som har karaktären av en undantagslag, riskerar de alla att hamna under beteckningen "terrorist" eller "presumtiv terrorist" och därmed kunna utsättas för de åtgärder som kommissionen föreslår. Lagen riktar sig dock inte enbart mot utlänningar. Lagförslagets gummiparagrafer kan tänjas till att omfatta även svenska organisationer och individer.

VAD INNEBÄR LAGFÖRSLAGET ?

Polisen får ökade befogenheter:
att omedelbart utvisa obekväma invandrare
att redan vid gränserna avvisa "presumtiva terrorister"
att avlyssna telefon som innehas av eller kan tänkas användas av sådan utlänning
till husrannsakan och kroppsvisitation av utlänningen
till brevkontroll
till åsiktsregistrering: gemensamt hemligt register med Norge och Danmark (NATO) över alla "presumtiva terrorister"
till ökat samarbete med interpol och andra fascistiska polisorganisationer
att på politiska grunder ålägga utlänningar att arbeta och bo på vissa orter
Fängelsestraff hotar den som bryter mot den föreslagna lagen

VAD SYFTAR LAGFÖRSLAGET TILL ?

Syftet med lagen är uppenbart att krossa de politiska rättigheterna för utländska arbetare och flyktingar här i landet. Förvisning av politiskt misshagliga invandrare till vissa orter kan lätt leda till interneringar av samma typ som anti-nazister utsattes för under 2:a världskriget. I själva rapporten uttrycker kommissionen sitt hopp om att trycket från den ökade bevakningen skall skrämma vissa av dessa människor att lämna landet "frivilligt".

VARFÖR MÅSTE LAGEN STOPPAS ?

Tidningssnacket om att "begränsa demokratin för att försvara den" är lika groteskt som USA:s metod att "förstöra Indokina för att rädda det". Undantagslagen är en *fascistisk lag* och den måste ses som ett led i den internationella utvecklingen - andra länder har redan fallit undan för påtryckningar från fascistiska och imperialistiska stater och antagit sådana åtgärder. Den är direkt hot mot alla som kämpar mot de verkliga terroristerna - förtryckarna världen runt. Vi uppmanar alla sanna demokrater att sluta upp bakom parollerna:

STOPPA DET FASCISTISKA LAGFÖRSLAGET

FÖRSVARA DE MÄNSKLIGA OCH DEMOKRATISKA RÄTTIGHETERNA

ENIGHET SVENSKA - UTLÄNDSKA ARBETARE"

KAMRAT, STUDERA ORGANISERAT!

Att studera är viktigt. För en socialist nödvändigt. Man måste hänga med i nästan allt vad som händer. Kunna kommentera och förklara för okunniga jobbarkompisar, som i sitt tröttande och nedslitande arbete inte orkar läsa borgarblaskorna med de kritiska blickar som måste till för att vardagen bara inte skall bli en orgie i våldtäkter, mordbränder, redarbröllop,m.m. I arbetsplastfrågor, som har med ens eget jobb att göra, har man bara ett fack, som i allt går företagsledningens ärende, att "ty sig åt". Nej, i ett klassamhälle som vårt hålls majoriteten av befolkningen, de som står nere på verkstadsgolvet, medvetet nere i skiten, passiviteten och okunnigheten.

Att agitera är ofta inte så lätt. Man har alltid en massa förmän och annat folk som springer omkring och vaktar på en så att man inte "uppviglar". "Uppviglar", till vadå? Till ett rättvist samhälle. Det måste väl vara okay? Javisst. Men det finns dom som tjänar grova stålar på orättvisan. Profit kallar vi de stålarna, och kapitalister kallar vi sådana som stoppar alla dessa stålar i egen ficka. Bara en sådan grej. Sådant måste man kunna förklara för sina jobbarkompisar och inte börja darra på stämman när någon förman börjar skrika sig hes om "uppvigling". Man måste kunna ge svar på tal. Ordentligt, så det hörs! Rådssocialisterna anordnar under våren utåtriktade studiecirklar som har just denna uppgift, att kunna förklara och kommentera det som sker omkring oss; hur det kommer sig att "det är som det är" och hur det skall bli bra. Men också det historiska förloppet som gjorde att det blev som det är, och hur vi bäst skall organisera kampen för att göra slut på förtrycket och utsugningen.

De studiecirklar vi kommer att genomföra är elementära och det krävs inga förkunskaper mer än ett brinnande intresse och en nypa av tid och studiedicipiln.

Meddela oss namn och adress och vi kontaktar dig för vidare information.

Adresser:

ARJ (ARBETSGRUPPEN RÅDSSOCIALISTERNA JÖNKÖPING), Box 154, 551 02 JÖNKÖPING - RAG (RÅDSSOCIALISTISK ARBETSGRUPP), Box 49 035, 100 28 STOCKHOLM 49 - ARG (ARBETSGRUPPEN RÅDSSOCIALISTERNA GÖTEBORG), Box 31 102, 400 32 GÖTEBORG - RAH (RÅDSSOCIALISTISK ARBETSGRUPP HÄRNÖSAND) c/o Ulf Petersoon, Byv. 47, 871 00 HÄRNÖSAND.

"SOCIALISMEN MÅSTE KROSSAS!"

Den 24 januari gavs dokumentsamlingen *SOCIALISMEN MÅSTE KROSSAS!* ut på bokförlaget *PRISMA* i samarbete med *VERDANDI-DEBATT* och *UTBILDNING FÖR BISTÅNDSVERKSAMHET, UBV*. Boken redovisar i kallt kronologisk ordning dokumenten om hur USA:s regering, diplomater och det multinationella företaget *ITT - INTERNATIONAL TELEPHONE & TELEGRAPH CORP.* - gjorde konspiratoriska ansträngningar för att störta den socialistiske Chilepresidenten Allende.

Dokumentationen är en såväl brännande aktuell som brännande angelägen utgåva; den innehåller allt från ITT:s "konfidentiella och personliga" dokument i facsimil (givetvis också i översättning) till en översikt av ITT-imperiet och imperialismen i Latinamerika, den ger också en bra bild av ITT:s verksamhet i Sverige.

Dokumenten gavs ut i Chile i form av en "svartbok" innehållande fotografier av originaldokument och dess översättning till spanska, helt utan tillägg, förkortningar eller kommentarer.

Fallet ITT är givetvis bara ett av de många exempel som finns på imperialistiska försök att hindra de latinamerikanska folken från att föra en egen politik i frihet. ITT-dokumenten har mycket att säga om den s k "u-landsproblematiken" - imperialismen.

Vi ska redovisa *några få* uppgifter ur denna mycket omfattande och värdefulla dokumentation. "Mot bakgrund av anklagelserna mot ITT för inblandning i nationell politik kan det vara intressant att se närmare på företagets verksamhet i Sverige. ITT har nämligen även här ett relativt stort engagemang inom olika branscher. Gemensamt för ITT-företagen i Sverige är deras stora lönsamhet. Ett intressant faktum är också att ITT inriktat sig på produktion av försvarsmateriel."

"ITT är den amerikanska koncern som har flest anställda i Sverige (1971 ca 4500 personer). Koncernen har ett flertal företag, av vilka de flesta uppköpts under senare år. Äldst är Standard Radio & Telefon AB (SRT), som grundades av ITT redan 1939. Övriga ITT-företag är Stenberg-Flygt i Lindås, IKO Kabelfabrik AB i Grimsås, Joel Olssons Elektriska AB, Eljo Plastindustri AB, Engströms Elektriska AB. Samtliga dessa företag inköptes 1968 - 69. Sheratonhotellet i Stockholm ägs av ITT och SAS. Dessutom är ITT-företaget Avis Biluthyrning AB verksamt i Sverige."

Ändå är styckena om USA-företagen i Sverige inte den väsentligaste delen av denna bok. Om man bläddrar sig fram i den kan man följa ITT:s kartläggning, undersökningar och planer på att störta den Chilenske presidenten Allende. Ta som ett exempel ett personligt och konfidentiellt dokument av den 17 september 1970 där man skriver att president Nixon givit "grönt ljus" för att på alla tänkbara sätt hindra Allende från att komma till makten.

Dokumenten kommer att vara en såväl spännande läsning som en informativ sådan. Det är också utan tvekan så att boken är ett utmärkt "uppslagsverk över imperialismen".

"SOCIALISMEN MÅSTE KROSSAS" - VERDANDI-PRISMA - JANUARI 1973 - 18:50 KOSTAR DEN.

-Bbg-

PAMFLETTER

Från Växjö Ungsocialister, kan du beställa följande pamfletter:

Rosa Luxemburg/Marxism kontra leninism	2:50
Paul Cardan/Socialismens mening	3:-
Maurice Brinton/Politikens irrationalitet	5:-
Martin Glaberman/Mao som dialektiker	3:-
Makhnorörelsen i Ukraina 1919-21	2:50

Du beställer pamfletterna från Växjö Ungsocialister Box 224, 351 05 VÄXJÖ, p.g. 312 68 - 6.

Från FRIPRESSTRYCK kan du beställa:

Rene Riesel/Råden och rådsorganisationen	3:-
Från spartakism till nationalbolsjevism	4:-

ADRESS: FRIPRESSTRYCK, Box 221, 551 02 JÖNKÖPING.
Du kan också beställa dessa pamfletter via p.g. 86 58 50 - 2.

Tidigare lovade vi att ytterligare några pamfletter skulle utges under hösten -72.

På grund av det intensiva intresse våra hitintills utgivna skrifter rönt, har det inte varit möjligt att följa denna tidsplan. Dessa pamfletter utkommer istället under våren -73 (dock ej "Teser om den kinesiska revolutionen" vilken redan har utgivits av ett annat förlag.)

Du kan också köpa ovan nämnda pamfletter i följande bokhandlar:

RÖDA RUMMET i Stockholm, Göteborg och Uppsala.

BOKCAFET i Lund

STOCKHOLMS BOKGILLE i Stockholm

HAMNARBETARNA
TAR KAMP MOT FACKBYRÅKRATIN

Det exempel på LO:s offensiv mot oppositionella fackföreningsmedlemmar vi de senaste dagarna fått ett utomordentligt bevis för i striden om Stockholms hamnarbetare utgör bara ett i rad av flera exempel på socialdemokratins kris. På denna sida lämnar vi en redogörelse för vad som hänt genom en intervju med en av de berörda hamarbetarna.

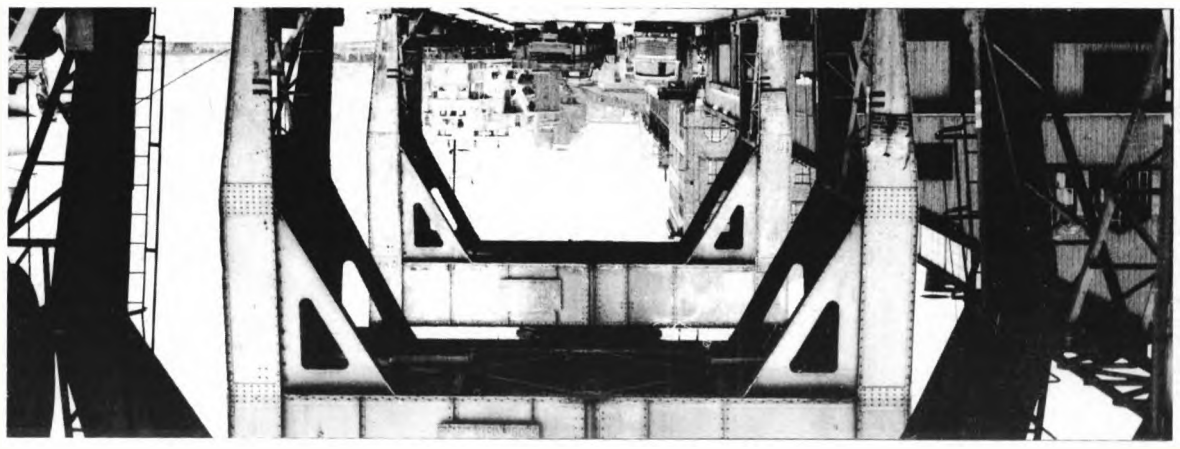

Facket som kamporganisation - en omöjlighet

Med anledning av den senaste tidens händelser inom Transportarbetarförbundet, publicerar vi härnedan en artikel, som är skriven av en hamnarbetare i Stockholms hamn, Anders Enqqvist. Till vänster står en intervju, som AM:s redaktion har gjort med Anders Enqqvist.

Den reformistiska fackföreningsrörelsen drabbades för en tid sedan av skandalrubriker. Det var Transportarbetarförbundet, som än en gång gjorde bort sig.

Transport, med ordf. Hans Eriksson i spetsen avskedade på grått papper Lennart Johnsson, ombudsman för Stockholms hamnarbetare. Johnsson, visserligen vänstersosse och reformist, är populär bland arbetarna. Han har tagit sin reformistiska övertygelse på allvar och försökt att hårt och enträget i förhandlingar driva hamnarbetarnas intressen.

Detta har inte fallit Transports ledning i smaken. En ombudsman, som går medlemmarnas och inte ledningens ärenden, är en suspekt figur! Har dessutom medlemmarna vid flera tillfällen visat sig stridbara och kampvilliga, desto värre för dem själva.

Stockholms hamnarbetaravdelning har å sin sida på ett stormöte avvisat förbundsledningens diktat och enhälligt slutit upp bakom sin ombudsman. Det är alltså Förbundsstyrelsen i Transport, som har avgörandet i sin hand; ska man våga utesluta hela avdelningen eller inte?

Gör man det finns det två alternativ för avdelningen. Det ena är att gå till Svenska Hamnarbetarförbundet, med ca 1 700 medlemmar, det andra att gå till syndikalisterna med ca 20 000 medlemmar. I båda fallen kommer man att stå utanför LO-apparaten, men väljer man SAC-alternativet torde avståndstagandet bli mer definitivt. Ekonomiskt är det troligen mer fördelaktigt att ansluta sig till SAC. Fördelen med att organisera sig i Hamnarbetarförbundet är att man då skulle få en mer sammanhållen hamnarbetarkår, dvs. större slagkraft i det fackliga agerandet, nackdelen att hamnarbetarförbundet, åtminstone tills vidare, får anses stå på en klarare reformistisk ståndpunkt och därför kommer att ha ett synnerligen begränsat värde som "kamporganisation".

Vad lär oss då denna splittring och förruttnelse i det reformistiska lägret? För det första, LO-förbunden är *inte* demokratiskt uppbyggda. När den sällsynt vidrige klassförrädartypen och arbetsköparlakejen Hans Eriksson (reste med arbetsköpare på en jordenruntresa för en tid sedan), anklagar hamnarbetarna och deras ombudsman för "illojalitet", så betyder det ju inget annat än att han vill se passivt lojala medlemmar som strikt lyder ledningens förhållningsorder. Tom. stadgarna i de flesta LO-förbund säger klart ifrån att det är de ledande organen, dvs. förbundsstyrelse och förbundsråd, som äger att allena styra förbundet i t ex avtals- och förhandlingsfrågor.

Vidare, bakom den aktuella konflikten ligger, liksom i många andra fall, frågan om Stockholms hamnarbetare ska tvingas gå upp i en storavdelning omfattande ungefär Mälarområdet. Alla beslut skulle komma att fattas på representantskapsmöten. Hamnarbetarna skulle tappa förhandlingsrätt annat än i "handduksfrågor" osv. Det är ingen tillfällighet att Eriksson började sin lakejtjänst i Dalarna med att slakta småavdelningar, för att sedan föra samman dem till LO:s första storavdelning...

För det andra, det är *omöjligt* att göra LO-förbunden till kamporganisationer. Så fort någon "driftig" ombudsman eller klubbordförande vill sätta medlemmarnas intressen i första hand och på *något* sätt konfrontera med arbetsköparen, så riskerar han/hon trakasserier och uteslutning. Det är inte heller första gången man tillämpat en sådan taktik från LO-toppens sida. Redan på 30-40talen uteslöts tiotusentals kommunister och fackliga militanter.

Det finns bara en sak, som kan hota det statsbärande partiets ställning, och det är, att man tappar makten över fackföreningsrörelsen. Hellre låter man facket dö inifrån genom en byråkratiserande förruttnelseprocess. Att agitera inom facket är *en sak*, att åta sig uppdrag och försöka gjuta nytt vin i gamla läglar en annan.

Anders Enqqvist.

Intervju med hamnarbetare

AM: Hur är stämningen i hamnen?

A.E.: Ja, stämningen i hamnen är ganska upprörd, därför att hamnarbetarnas ombudsman har blivit utesluten av Transporttoppen. Man diskuterar också fackliga och politiska frågor väldigt intensivt och betydligt mer än vad man annars brukar göra.

AM: Vad tror du resultatet blir av den här uteslutningen?

A.E.: Det är svårt att veta, man har inte bestämt sig ännu för vad man ska göra, utan man har bara avvisat Transportledningens diktatoriska beslut och sedan avvaktar man vad ledningens beslut med anledning av detta kommer att bli. Och är det så att Transport utesluter hamnarbetarna, så finns det väl inte så många andra alternativ än att ansluta sig till Svenska Hamnarbetarförbundet. Somliga har också visat intresse att gå till syndikalisterna.

AM: Du tror inte att Transport tar tillbaka uteslutningen?

Hans Ericsson

A.E.: Det är svårt att spekulera om, men det är alldeles uppenbart att man på de senaste dagarna har börjat darra på manschetten lite grand. Trots allt så har ju reaktionen i pressen och förmodligen också ute bland andra transportarbetare och LO-medlemmar varit väldigt hård. Och det kan ju möjligen göra att man tvekar, men det kommer att bli svårt för Transportledningen att ta sig ur den situation man har försatt sig i.

AM: Lennart Johnsson har betecknats som en "inskränkt facklig reformist, som hyser en del hopp om att göra facket till en kamporganisation". Vad är din syn på honom?

A.E.: Jag tror, att han är en väldigt ärlig reformist, om det nu finns sådana, d v s han tror verkligen på att man kan göra facket till en kamporganisation. Kanske har han blivit lite mindre fast i den tron efter vad som hänt på sistone.

AM: Det är Transport som kommer att ta första steget. Om inte Transport gör något, så går inte hamnarbetarna ur Transport själva,väl?

A.E.: Nej, det kommer att innebära att en stor del av hamnarbetarna förmodligen även i fortsättningen kommer att vara fackligt inaktiva. Tyvärr är det så, att det är ändå bara ett väldigt litet antal som är aktiva, därför att möjligheterna att påverka vad som händer i facket är väldigt små. Går man inte ur Transport nu, så kommer man förmodligen inte heller i framtiden få så mycket inflytande på vad som händer inom Transport. Det här med att göra facket till en kamporganisation, är nog en av de mer omöjliga uppgifterna.

AM: Tror du att det finns någon chans att skärpa upp Hamnarbetarförbundet från att vara reformistiskt, till att bli en mer kampmässig organisation?

A.E.: Det är svårt att veta på sakernas nuvarande stadium, men om Göteborgsavdelningen av Hamnarbetarförbundet kommer att få stort inflytande i förbundet, så är det ingen tvekan om att militansen och kampberedskapen kommer att höjas betydligt. Nu är det så att Hamnarbetarförbundet har en fråga bordlagd på sin första kongress, där man har beslutat att inte ta upp frågan om återanslutning till LO förrän nästa kongress. Den frågans avgörande är av väldigt stor vikt för hur man i framtiden ska komma att betrakta Hamnarbetarförbundet. Och naturligtvis i vilken utsträckning Göteborgs hamnarbetares attityder kommer att bli gällande för förbundet i övrigt.

AM: Hur är det med militansen i Göteborgs hamn?

A.E.: Hamnarbetarna i Göteborg är dom som varit spjutspetsen i attackerna mot arbetsköparnas lönesänkningsoffensiv. Utan hamnarbetarnas kamp i form av vilda strejker och annat, så skulle hamnarbetarna i Sverige i allmänhet aldrig ha lyckats kämpa sig till att få bort ackorden och införa månadslön. Den löneformen hade säkert tagit betydligt längre tid att vinna om inte hamnarbetarna i Göteborg varit så beslutsamma och tillkämpat oss andra hamnarbetare den.

AM: Du anser att de här händelserna har stärkt kampberedskapen i hamnen?

A.E.: Ja, det är jag helt övertygad om. Man kan verkligen tala om att hamnarbetarna har fått upp ögonen för hur pass lite man har att säga till om inom facken och att det är nödvändigt att ta upp den fackliga kampen från basen igen!

'LOJALITETSFÖRKLARING'

Nu börjar sosse- och fackbyråkraterna darra i knäna inför arbetarklassens militanta och självständiga kamp.

Knepen från sossarnas sida att bekämpa alla former av självständiga initiativ från arbetarna känns igen från 30- och 40-talen. Då lät man utverka speciella paragrafer och hot om att utesluta alla militanta arbetare, främst kommunister organiserade i SKP och RFO (Röda Fackföreningsoppositionen).

Vi kommer alla ihåg de smutsiga medel man använde sig av; den s k "paragraf 3" (vilken bl a förbjöd organiserade socialister och kommunister att kandidera till val av alla förtroendeposter inom facket), personförtal, smutskastning av alla kritiska arbetare, öppet mygel (som under metallstrejken -45), m m.

Idag cirka 30 år senare, är sossarna tillsammans med kapitalet åter på krigsstigen. Som trogna bundsförvanter har man nu kommit överens om, att formellt binda upp samtliga anslutna arbetare till facket genom en s k "lojalitetsförklaring", vilken man med hot om sparken tvingas skriva under. En underskrift avser bevisa att man ställer sig lojal och solidarisk till arbetarförrädarna i LO och SAP. Redan har cirka 20 arbetare, alla partipolitiskt oorganiserade, avskedats.

I anslutning till offensiven och "lojalitetsförklaringar" vill vi uppmana våra medlemmar, sympatisörer och läsare: i händelse av att du tvingas skriva under - skriv under.

En namnteckning här betyder nästan lika lite som under namninsamlingen "Sverige för fred i Vietnam".

Den avgörande kampen förs inte, och kommer än mindre att föras, inom facket.

ARG & ARJ & RAG & RAH

Strejk vid Lysekilsbygge

Onsdagen den 7 febr. gick arbetarna (30 st.) vid Skånska Cements byggen på Badhusberget i Lysekil i strejk. Strejken, som fortsatte på torsdagen, handlade mer om principer än om pengar. Företaget hade nämligen tagit bort ett par spårbundna kranar, som varit till stor hjälp i arbetet. Som ett resultat av detta, blev jobbet tyngre och tog längre tid, samtidigt som lagackordet sjönk. Totalt minskade lönen med ca 5o kr per man och vecka.

Arbetarna, som blivit garanterade att kranarna skulle vara kvar tills arbetet hade slutförts, krävde då en ackordkompensation på 8:25. Arbetsköparen, som var villig att "ge" 6:95, vägrade anta detta krav. Som vanligt krävde arbetsköparen, att arbetarna skulle återgå till arbetet innan några förhandlingar påbörjades.

Arbetarna, som vägrade att pruta på sina krav, valde en 5-manskommitte och krävde att förhandlingar skulle sättas igång på platsen innan de återgick till arbetet.

Resultat: på eftermiddagen startades förhandlingar mellan arbetsköparna, facket och arbetarnas valda representanter. Efter åtskilliga timmar hade arbetarna fått igenom sitt krav om en ackordskompensation på 8:25 för de senaste 10 veckornas arbete och att ingen utrustning skulle få tas från byggplatsen förrän arbetet var klart.

Detta visar att enighet och principfasthet mot såväl arbetsköparna som lönenedpressarna i facket kan leda till, och är en förutsättning för, seger.